

mája. Az atomizáltság nem vásárhelyi specialitás, hanem világjelenség. Amikor az alföldi művésztelep újjászerveződött, fiatal, pályakezdő művészekből, egyenlő eséllyel induló tehetségekből, a helyi csoport homogénebb volt. Azóta nyilvánvalóvá váltak a szintkülönbségek, a belső differenciáltság, és ez megkérdőjelezte az egységet. Jó művészek élnek Vásárhelyen, de kevésbé alkalmasak szervezői szerepre, gyakorlati szervezőképesség, diplomáciai érzék és messzenéző álmodozás egyeztetésére. Aztán Vásárhely az utóbbi időben mintha lemaradt volna — különösen, ha Szentendrével, Péccsel, vagy akár Szolnokkal, Kecskeméttel hasonlítjuk össze — az anyagi föltételek megteremtésében is. A galéria nem épült meg, oly akciók, mint az utcanévtábla, félbemaradtak. Persze hiba volna, ha a valamikori összefogást mitizálnánk. Nagybánya se volt egységes, belső ellentétek szabdalták, s a vásárhelyi művészetet múltja se volt épp idill. Nem cél, hogy az emberek imádják egymást. De tarthatatlan állapot, hogy a helyi művésztelep egységét közös vállalkozások, egységes föllépés helyett — jobbra csak a támadó kritika deklarálja.

— *Mégis mi köt Vásárhelyhez?*

— Nem a művészet, nem az anyagi érdek, hanem az itt élő emberek. Majolikagyári munkások, középiskolai tanárok, lovasok, akik közé úgy érkezem, mintha hazajönnék. Szeretem a tájat is. Mártélyt, a Tiszát. Igazi munkahely e város; eszembe juttat termékeny gondolatokat, alkotásra ösztönöz.

GREZSA FERENC

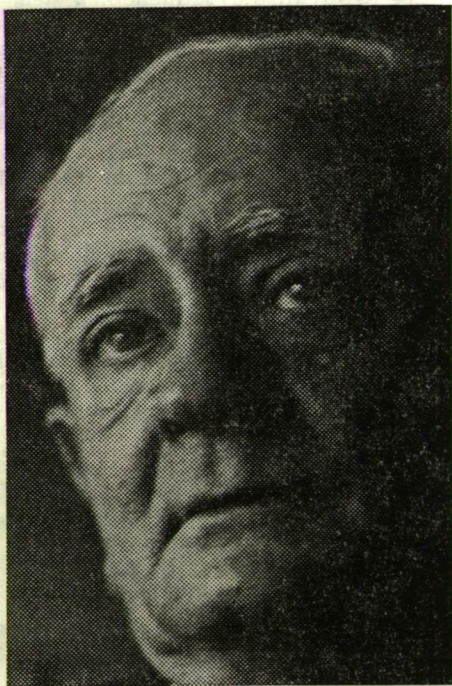
Féja Géza 1900-1978

Allunk a bazsi temetőben, térdig egy megvénhedt sírhanth fűvében. Géza bácsi szenved a hőségben, fújtatva lihegi a szót:

— Ez a gonosz asztma... Tudod, mindig mondtam szegény Pistának: csak innén tudsz megújulni, magadban új szenvedélyeket szítani. Innén, a faludból. Sokan nem tudják, milyen jól írt prózát. Talán ő maga sem hitte... Késő már minden...

Döngtek, hulltak a göröngyök, eltemette legnagyobb fiát a bazsi föld. Amott hátul a sümegi várhegy, balra tőlünk az óriás búzamező, amelyen át ösvényt taposott a gyászoló gyülekezet. Még egy főhajítás, aztán indulásra kész röstelkedő álldogálás. Széled a tömeg. Itt-ott hátbaverések, baráti parolák, már újra mosolygó arcok.

— Bármily rettentő, az élet rendje — mondta ő még mindig fakón, majd kiszáradva karon ragadott, s fordított az akácok felé: — Látod azt a nőt?

A harmadik embert nyüstöli... Ez aztán az asszony! Az ilyentől menekedni kell...

Allunk a farkasréti temetőben. Any-